

Arrest

nr. 330 344 van 24 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 maart 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 22 december 2022 (RvV 22 december 2022, nr. 282 354).

1.3. Op 14 maart 2023 werd verzoekers dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 18 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 11 december 2023 (RvV 11 december 2023, nr. 298 397).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 februari 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}).

1.6. Verzoeker diende op 19 februari 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in dat door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd bevonden.

1.7. Verzoeker diende op 17 juni 2024 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op 4 september 2024 vast dat verzoeker opgeroepen werd om zich aan te bieden op 19 juni 2024, maar hieraan geen gevolg had gegeven binnen de vijftien dagen, waardoor hij geacht werd afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.8. Verzoeker diende op 21 oktober 2024 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in, maar gaf wederom geen gevolg aan de oproeping voor verhoor op 27 november 2024 en werd aldus opnieuw geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 januari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Verzoeker werd op 15 februari 2025 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 15 februari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) met een duur van 3 jaar.

1.12. Verzoeker werd op 19 maart 2025 opnieuw geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen naar aanleiding van illegaal verblijf en seining.

1.13. De gemachtigde van de minister trof op 19 maart 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ANTWERPEN op 19 maart 2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.(…)

voornaam: V.(…)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

In voorkomend geval, alias: S.(...) V.(...), ° (...), Moldavië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij al geruime tijd in België verblijft, maar niet weet sinds wanneer precies. Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft met zijn vader S.(...) A.(...), die verlamd zou zijn en in een rolstoel zou zitten. Betrokkene verklaart dat hij in België internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat zijn vader ziek is. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, noch kinderen. Behalve zijn vader verklaart betrokkene geen familie te hebben in België en evenmin in zijn herkomstland.

Betrokkene heeft inderdaad meermaals en tevergeefs internationale bescherming (asiel) aangevraagd in België.

Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, S.(...) A.(...), die verlamd zou zijn en die in België zou verblijven. Deze persoon is niet terug te vinden in onze gegevensbank. Bij nazicht blijkt het te gaan om S.(...) A.(...) ° (...), die niet beschikt over verblijfsrecht in België en België dus hoe dan ook eveneens zal dienen te verlaten.

Wat betreft de gezondheidsproblemen waarmee de vader van betrokkene zou kampen dient te worden vastgesteld dat betrokkene dit niet aantoonst en dat er nooit een verzoekschrift op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend door S.(...) A.(...).

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld dat hij zou moeten instaan voor de zorg van zijn vader, aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: namelijk de hierboven vermelde identiteiten.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Wat betreft de laatste 2 verzoeken om internationale bescherming liet betrokkene na om in te gaan op de uitnodiging tot verhoor.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2025 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven dd. 7 januari 2025 en evenmin aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 februari dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Deze vorige

beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft in de periode 2022 – 2024 maar liefst 4 keer tevergeefs een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij al geruime tijd in België verblijft, maar niet weet sinds wanneer precies. Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft met zijn vader S.(...) A.(...), die verlamd zou zijn en in een rolstoel zou zitten. Betrokkene verklaart dat hij in België internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat zijn vader ziek is. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, noch kinderen. Behalve zijn vader verklaart betrokkene geen familie te hebben in België en evenmin in zijn herkomstland.

Betrokkene heeft inderdaad meermaals en tevergeefs internationale bescherming (asiel) aangevraagd in België.

Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, S.(...) A.(...), die verlamd zou zijn en die in België zou verblijven. Deze persoon is niet terug te vinden in onze gegevensbank. Bij nazicht blijkt het te gaan om S.(...) A.(...) ° (...), die niet beschikt over verblijfsrecht in België en België dus hoe dan ook eveneens zal dienen te verlaten.

Wat betreft de gezondheidsproblemen waarmee de vader van betrokkene zou kampen dient te worden vastgesteld dat betrokkene dit niet aantoonst en dat er nooit een verzoekschrift op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend door S.(...) A.(...).

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld dat hij zou moeten instaan voor de zorg van zijn vader, aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: namelijk de hierboven vermelde identiteiten.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Wat betreft de laatste 2 verzoeken om internationale bescherming liet betrokkene na om in te gaan op de uitnodiging tot verhoor.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2025 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven dd. 7 januari 2025 en evenmin aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 februari dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft in de periode 2022 – 2024 maar liefst 4 keer tevergeefs een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.14. Verzoeker diende op 4 april 2025 een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in dat door de commissaris-generaal op 18 april 2025 niet-ontvankelijk werd bevonden.

1.15. De gemachtigde van de minister trof op 30 april 2025 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens waarbij het

reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2025, thans de bestreden beslissing, opnieuw uitvoerbaar werd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtsreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.4. Uit de informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de gemachtigde van de minister op 30 april 2025 een *“beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens”* (zie punt 1.15.) heeft genomen die onder meer een nieuwe beslissing bevat om verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens. Hieruit blijkt dat de thans voorliggende beslissing tot terugleiding naar de grens van 19 maart 2025 impliciet maar zeker werd opgeheven en werd vervangen door de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van 30 april 2025.

De terugleidingscomponent van de bestreden beslissing dient derhalve als opgeheven te worden beschouwd, zodat zij voor verzoeker thans geen rechtsgevolgen meer sorteert. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de terugleidingscomponent van de thans bestreden beslissing verzoeker geen voordeel opleveren waardoor hij hierbij geen actueel belang heeft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 41, §2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de

artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"III. In Rechte: de middelen

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet beschikt over een visum of een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie.

De bestreden beslissing verwijst verder naar de zogenaamde betrapting op heterdaad op 15.02.2025 inzake opzettelijke slagen en verwondingen.

Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar 1 voorgaande poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom 1 voorgaand feit aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom 1 voorgaande, waarbij het vermoeden van onschuld nog speelt, aantoon dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

Tweede onderdeel,

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering. Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

.....

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes

embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

...

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en zij, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

4. Concrete toepassing

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het privéleven van verzoeker

De beslissing over het privéleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers recent privéleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden afgenomen door een terugkeerbegeleider. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

In feite vermeldt de beslissing als motief de voorgaande feiten inzake opzettelijke slagen en verwondingen. Deze feiten hebben niet tot een veroordeling voor de correctionele rechtbank gezorgd.

Verzoeker verblijft in België bij zijn vader die andersvalide is en bijzondere zorgen behoeft. De vader van verzoeker is verlamd en zit in een rolstoel.

Verzoeker heeft geen contact meer met familie in Moldavië.

De beslissing is onvolledig gemotiveerd.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; ...

Verwerende partij is ernstig in gebreke gebleven hierover een gedegen motivering te ontwikkelen.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel. Bovendien is het onduidelijk of verzoeker gehoord werd in de aanwezigheid van een tolk.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Derde onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval.

De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres en tracht zijn verblijf te regulariseren."

4.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, artikel 24 van het Handvest en van het vertrouwensbeginsel aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en dit beginsel zou schenden.

4.3. De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel werd opgeheven door toedoen van de wet van 21 november 2017.

4.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

4.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.8. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.9. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Verzoeker betwist nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* en evenmin dat hij reeds meerdere malen werd geïnterpelleerd door de politie in verband met feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal. Het loutere gegeven dat verzoeker zich op het grondgebied ophoudt zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, volstaat op zichzelf reeds om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker toont dus niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door hem in toepassing van de hierboven weergegeven bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

4.10. In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waar zij louter poneert dat uit de aard en de hoeveelheid van de strafbare feiten, die verzoeker pleegde, volgt dat zijn gedrag een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde.

In zoverre verzoeker met zijn eerste middelonderdeel de openbare-orde overwegingen viseert, dient erop te worden gewezen dat deze kritiek in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De vaststelling van de gemachtigde van de minister dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel maakt immers reeds een determinerend motief uit en volstaat op zich om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te dragen. Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn kritiek op de openbare orde-motieven. Verzoeker stelt immers dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing slechts rekening hield met 1 enkel voorgaand feit, namelijk de betrapting op heterdaad op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen van 15 februari 2025. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de minister zich bij het nemen van de bestreden beslissing baseerde op verschillende feiten. Dit blijkt uitdrukkelijk uit volgende bewoordingen:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.”

De gemachtigde van de minister beperkte zich dus geenszins tot de vaststelling dat verzoeker op 15 februari 2025 op heterdaad betrapt werd vanwege feiten inzake opzettelijke slagen en verwondingen maar hield eveneens rekening met eerdere interpellaties door de politie. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat *“(g)ezien het winstgevend en gewelddadige karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

4.11. Waar verzoeker verwijst naar het vermoeden van onschuld, brengt de Raad in herinnering dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat het bestuur bij de uitoefening van zijn

discretionaire beoordelingsvrijheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

4.12. In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het hoorrecht en verwijst in dit verband naar artikel 41, §2, van het Handvest. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

4.13. Aangezien de bestreden beslissing een 'terugkeerbesluit' betreft in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG en thans de 'verwijdering' van verzoeker aan de orde is, zoals bedoeld in artikel 3.5 van de richtlijn 2008/115/EG, geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing inderdaad uitvoering aan het Unierecht waardoor het hoorrecht als algemeen beginsel van toepassing is.

4.14. Verzoekers kritiek die gestoeld is op de schending van het hoorrecht mist echter feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Antwerpen op 19 maart 2025. Verzoeker kreeg toen de mogelijkheid om zijn bezwaren tegen een verwijderingsmaatregel kenbaar te maken. In zoverre verzoeker meent dat hij bij die gelegenheid niet de kans kreeg om zijn standpunt op afdoende wijze naar voor te brengen en aangeeft dat het onduidelijk is of hij werd gehoord in de aanwezigheid van een tolk, komt het aan hem toe om in het kader van zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die hij destijds onvermeld zou hebben gelaten en die een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij slechts aan een bondig gehoor werd onderworpen waar de enkele gestelde vragen louter formeel van aard waren, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod kwamen, maar die hij wel had kunnen toelichten, en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker verzuimt echter dit te doen waardoor hij geen schending van het hoorrecht aannemelijk maakt.

4.15. Verzoeker betoogt verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielieven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker houdt voor dat niet voldoende rekening werd gehouden met zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest en bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

4.17. Verzoeker voert thans met betrekking tot zijn privéleven aan dat daarnaar geen grondig onderzoek zou zijn verricht door de gemachtigde van de minister. De Raad stelt echter vast dat verzoeker verzuimt enig begin van bewijs aan te brengen van verregaande sociale bindingen of engagements in België die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven. Bovendien blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, nr. 21878/06). Een verwijderingsmaatregel kan bezwaarlijk worden aanzien als een disproportionele inmenging op een privéleven dat voortvloeit uit een onregelmatige verblijfssituatie.

4.18. Waar verzoeker in verband met zijn gezinsleven aanvoert dat zijn vader in België verblijft en bijzondere zorgen behoeft omdat hij verlamd is, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in dit verband het volgende stelt:

"Betrokkene verwijst naar zijn vader, S.(...) A.(...), die verlamd zou zijn en die in België zou verblijven. Deze persoon is niet terug te vinden in onze gegevensbank. Bij nazicht blijkt het te gaan om S.(...) A.(...) °(...), die niet beschikt over verblijfsrecht in België en België dus hoe dan ook eveneens zal dienen te verlaten.

Wat betreft de gezondheidsproblemen waarmee de vader van betrokkene zou kampen dient te worden vastgesteld dat betrokkene dit niet aantoont en dat er nooit een verzoekschrift op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend door S.(...) A.(...).

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld dat hij zou moeten instaan voor de zorg van zijn vader, aan."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die wijzen op het feit dat hij zou instaan voor de zorg van zijn vader en toont dus niet aan dat er een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hen bestaat. Bovendien beschikt de vader van verzoeker evenmin over geldige verblijfsdocumenten. De gemachtigde van de minister ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door dit gezinsleven niet als 'beschermenswaardig' te kwalificeren in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.19. Verzoeker blijft in gebreke het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dan ook, in weerwil van wat verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift, overbodig.

4.20. In een laatste onderdeel van zijn middel poneert verzoeker dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet deugdelijk is gemotiveerd, in het bijzonder inzake het risico op onderduiken. Deze component van de bestreden beslissing steunt op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)
 § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
 (...)
 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
 (...)
 In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister op basis van de administratieve verslagen concludeert tot de aanwezigheid van een bedreiging voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt betreffende het ‘risico op onderduiken’, zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet, verwezen naar volgende criteria uit artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet en wordt door de gemachtigde van de minister het volgende overwogen:

*“(…)
 2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
 Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: namelijk de hierboven vermelde identiteiten.
 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
 Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
 Wat betreft de laatste 2 verzoeken om internationale bescherming liet betrokkene na om in te gaan op de uitnodiging tot verhoor.
 Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.02.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Betrokkene werd op 10.01.2023 door de PZ Polbruno ook reeds betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en op 04.10.2022 door de PZ Schoten voor gewone diefstal.
 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
 Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2025 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven dd. 7 januari 2025 en evenmin aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 februari dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.
 Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15 februari 2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.
 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.
 Betrokkene heeft in de periode 2022 – 2024 maar liefst 4 keer tevergeefs een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.”*

Verzoeker weerlegt in zijn middel geen enkele van de pertinente vaststellingen die de gemachtigde van de minister deden besluiten dat er sprake is van een ‘risico op onderduiken’ in de zin van artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet. Het feit dat hij steeds op het opgegeven adres heeft gewoond en dat hij tracht zijn verblijf te regulariseren doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze component van de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

4.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en 41, §2, van het Handvest en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek noch een schending van het hoorrecht of van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN